

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Planschade	15
Natuurbescherming	16
Waterwet	18
Sociale zekerheid overig	18
TOZO, NOW, TOFA	19
Bestuursrecht overig	21
Belastingdienst-Toeslagen	21
Wegenverkeerswet	22
Wet openbaarheid van bestuur	24
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	24
Vreemdelingenrecht	25
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 486

MK CBB, 01-06-2021, 19/978

Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid).

Awb 1:2, 1:3 lid 1

Skal-Reglement certificatie en toezicht 5, 17, 18, 19

BESLUIT. WAARSCHUWING. I.c. is de afwijkingenbrief geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Aan verweerster is geen bevoegdheid toegekend regels te stellen omtrent de inrichting van een sanctieregime, zoals is gedaan in de artikelen 17 tot en met 19 van het Skal-Reglement certificatie en toezicht, gelezen in verbinding met de daarbij behorende bijlage 1 “Maatregelen bij afwijkingen”. Het Skal-Reglement certificatie en toezicht is in zoverre dan ook geen wettelijk voorschrift maar moet het worden aangemerkt als een beleidsregel. Op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen zijn geen besluiten in de zin van de Awb. Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid en omwille van de rechtsbescherming stelt het College echter alle afwijkingenbrieven van verweerster gelijk met een besluit.

Appellante is belanghebbende bij de afwijkingenbrief.

Brief waarbij verweerster aan V.O.F. [naam 2] (het opfokbedrijf) – kort gezegd – heeft meegedeeld dat zij zich niet houdt aan voorschriften voor biologische productie, dat de situatie per direct moet worden hersteld en dat, indien dat niet gebeurt, deze ernstige afwijking kan worden verzwaard naar kritiek wat betekent dat haar certificatie kan worden opgeschort. [...]

Ambtshalve overweegt het College als volgt.

De vraag naar het rechtskarakter van de afwijkingenbrief

5.1 De enkele vaststelling van de afwijking brengt volgens het in het Skal-Reglement certificatie en toezicht neergelegde sanctieregime op zichzelf geen rechtsgevolg mee. Wel is de vaststelling van de afwijking te zien als een waarschuwing dat verweerster in het geval de afwijking niet tijdig wordt gecorrigeerd maatregelen zal treffen die wel rechtsgevolg (kunnen) hebben. Het College ziet zich aldus voor de vraag gesteld of de afwijkingenbrief een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb of daarmee voor de rechtsbescherming moet worden gelijkgesteld.

5.2 Zowel verweerster als appellante hebben zich primair op het standpunt gesteld dat de afwijkingenbrief een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb en subsidiair dat die afwijkingenbrief voor de rechtsbescherming met een besluit moet worden gelijkgesteld. [...]

5.3 Zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)), is een waarschuwing in beginsel geen besluit. Dit kan anders zijn als het gaat om een op een wettelijk voorschrift gebaseerde waarschuwing die een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid. Artikel 10, tweede lid, van de

Landbouwkwaliteitswet bepaalt dat een controle-instelling (lees: verweerster) een reglement vaststelt waarin wordt geregeld de wijze waarop de keuring, bedoeld in artikel 7, wordt uitgevoerd, de wijze waarop het uitreiken van bewijsstukken, merken en tekenen plaatsvindt, en de wijze waarop de controles plaatsvinden. In deze bepaling, noch in andere bepalingen van de Landbouwkwaliteitswet, is aan verweerster de bevoegdheid toegekend regels te stellen omtrent de inrichting van een sanctieregime, zoals is gedaan in de artikelen 17 tot en met 19 van het Skal-Reglement certificatie en toezicht, gelezen in verbinding met de daarbij behorende bijlage 1 “Maatregelen bij afwijkingen”. Naar het oordeel van het College is het Skal-Reglement certificatie en toezicht in zoverre dan ook geen wettelijk voorschrift als hierboven bedoeld maar moet het worden aangemerkt als een

beleidsregel. Nu op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen geen besluiten in de zin van de Awb zijn, is de afwijkingenbrief geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

5.4 Vervolgens moet worden gezien of de afwijkingenbrief moet worden gelijkgesteld met een besluit. Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld, zodat zij in rechte kunnen worden bestreden. Die situaties doen zich voor als de alternatieve route om een rechterlijk oordeel over de waarschuwingen te verkrijgen onevenredig bezwarend of afwezig is (vergelijk de hiervoor aangehaalde conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven onder 5.1 tot en met 5.4 en 5.13). Naar het oordeel van het College is dat hier het geval. Daarbij neemt het College in aanmerking dat verweerster zich heeft verbonden aan de escalatieladder zoals weergegeven in de bij het Skal-Reglement certificatie en toezicht behorende tabel (zie de bijlage bij deze uitspraak). Deze escalatieladder omvat een dwingend bedoeld sanctieregime, waarbij, zoals verweerster ook heeft uiteengezet, de vaststelling van een afwijking een voorwaarde is om (uiteindelijk) maatregelen te kunnen treffen die ingrijpende rechtsgevolgen kunnen hebben, zoals de opschorting of intrekking van het bio- certificaat of het in gang zetten van een tuchtrechtelijke procedure. Het tijdsverloop waarbinnen de vaststelling van een afwijking deze ingrijpende negatieve rechtsgevolgen kan hebben, kan, gelet op de verschillende stappen die zijn voorzien in de escalatieladder, oplopen tot meer dan twee jaar. Zo wordt een lichte afwijking die binnen 24 maanden na de inspectiedatum waarop de afwijking is vastgesteld opnieuw wordt geconstateerd een ernstige afwijking en kan die ernstige afwijking vervolgens een kritieke afwijking worden indien die ernstige afwijking binnen 24 maanden na de inspectiedatum waarop de afwijking is vastgesteld opnieuw wordt geconstateerd. Dat maakt naar het oordeel van het College dat de mogelijkheid bestaat dat een belanghebbende de rechtmatigheid van de vaststelling van de afwijking bewijsrechtelijk niet meer effectief kan bestrijden in de rechterlijke procedure tegen de uiteindelijke oplegging van de bestuurlijke sanctie. Gelet op deze omstandigheden, in onderling verband en samenhang beschouwd, acht het College de alternatieve route voor de belanghebbende bij een afwijkingenbrief om een rechterlijk oordeel over de vastgestelde afwijkingen te verkrijgen, namelijk het instellen van rechtsmiddelen tegen de uiteindelijk wegens de afwijking opgelegde maatregelen met rechtsgevolg, zoals de opschorting of intrekking van het bio-certificaat dan wel het zich verweren in een tuchtrechtelijke procedure, onevenredig bezwarend. Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat de afwijkingenbrief moet worden gelijkgesteld met een besluit. Het College realiseert zich dat de zojuist genoemde alternatieve route voor de belanghebbende bij een afwijkingenbrief zeker niet in alle situaties onevenredig bezwarend zal zijn. Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid en omwille van de rechtsbescherming zal het College echter alle afwijkingenbrieven van verweerster gelijkstellen met een besluit.

De vraag of appellante belanghebbende is

5.5 Voorts is het College van oordeel dat appellante belanghebbende is bij de afwijkingenbrief, omdat haar belang daarbij rechtstreeks is betrokken. Uit de overeenkomst tussen appellante en het opfokbedrijf blijkt dat het opfokbedrijf in dezen heeft gehandeld overeenkomstig de door appellante gegeven aanwijzingen, dat appellante de eigenaresse is van het pluimvee en gedurende de opfokperiode ook uitdrukkelijk de eigenaresse daarvan blijft. In het geval dat de waarschuwing uiteindelijk leidt tot de maatregel van opschorting of beëindiging van de certificatie van het opfokbedrijf ondervindt ook appellante daarvan nadelige gevolgen, aangezien haar pluimvee dan niet meer als biologische producten mag worden verhandeld. [...]

[ECLI:NL:CBB:2021:515](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van het CBb van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:CBB:2021:557](#) en [ECLI:NL:CBB:2021:558](#).

JnB 2021, 487

MK CBb, 08-06-2021, 20/392

staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Awb bijlage 2 (hierna: bevoegdheidsregeling) 4

Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden (hierna: Wgb)

Verordening (EU) Nr. 528/2012 van het Europees parlement en de raad van 22 mei 2012 betreffende het op de markt aanbieden en het gebruik van biociden (hierna: Verordening 528/2012) 17 lid 1

BEVOEGDHEID. Uit artikel 4 van de bevoegdheidsregeling volgt dat het College bevoegd is om in eerste en enige aanleg te oordelen over een beroep tegen besluiten op grond van de Wgb, met uitzondering van de artikelen 90 en 108. I.c. heeft de e-mail waartegen het bezwaar van appellante is gericht, betrekking op het verbod om niet toegelaten biociden op de markt te brengen en te gebruiken. In de e-mail is daarbij gewezen op het verbod van artikel 17, eerste lid, van Verordening 528/2012, waarin is bepaald dat alleen biociden waarvoor overeenkomstig deze verordening een toelating is verleend, op de markt mogen worden aangeboden en gebruikt. Op grond van artikel 43 van de Wgb is het verboden om te handelen in strijd met onder meer artikel 17, eerste lid, van Verordening 528/2012. Hieruit volgt dat het College op grond van artikel 4 van de bevoegdheidsregeling bevoegd is om in eerste en enige aanleg te oordelen over het bestreden besluit waarbij verweerder het bezwaar van appellante tegen de e-mail niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[ECLI:NL:CBB:2021:587](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 488

CBb, 21-03-2021, 18/714

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. I.c. doen zich bijzondere omstandigheden voor die aanleiding zijn tot verlenging van de redelijke termijn in de rechterlijke fase. In de eerste plaats heeft appellante meer dan éénmaal verzocht om verlenging van de termijn voor het indienen van de gronden van het beroep. Het éénmaal verzoeken om verlenging van de termijn wordt redelijk geacht. In de tweede plaats heeft vertraging plaatsgevonden bij de aanlevering van stukken door appellante ter onderbouwing van het schadeverzoek. Het College acht een termijn van twee maanden voor het aanleveren van stukken ter onderbouwing van het schadeverzoek redelijk.

[ECLI:NL:CBB:2021:578](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 489

MK CRvB, 02-06-2021 (publ. 07-06-2021), 19/4366 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).

Awb 5:40

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

BESTUURLIJKE BOETE. ONSCHULDPRESUMPTIE. De reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM kan zich in voorkomend geval uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure indien de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure voortvloeien uit of samenhangen met de strafrechtelijke procedure. I.c. bestaat in dit geval met de vrijspraak van betrokkene voor diefstal van elektriciteit en voor medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit in de periode van [...] in de strafzaak een voldoende verband ('link') omdat de tenlastelegging is gebaseerd op hetzelfde feitencomplex als dat heeft geleid tot het besluit tot herziening en terugvordering van de Wajong-uitkering. Het standpunt van het Uvw dat de omstandigheid dat betrokkene voor deze periode is vrijgesproken van diefstal van en medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit in deze procedure niet in de weg staat aan het aannemen van een eerdere oogst in zijn woning in deze periode, wordt niet gevolgd.

Besluit waarbij het Uvw te kennen heeft gegeven dat uit onderzoek is gebleken dat betrokkene in de periode van [...] betrokken is geweest bij een hennepkwekerij, waarbij wederrechtelijk verkregen voordeel is vastgesteld. Betrokkene heeft niet gemeld dat hij inkomsten heeft gehad. In de periode van [...] heeft betrokkene hierdoor € 5.149,57 bruto te veel aan uitkering ontvangen. Dit bedrag moet betrokkene aan het Uvw terugbetalen.

Bij separaat besluit van 28 februari 2018 (besluit 2) heeft het Uvw betrokkene een boete opgelegd van € 2.490,42 wegens schending van de inlichtingenverplichting. [...]

4.2. Een besluit tot herziening en terugvordering van een uitkering is een belastend besluit waarbij het aan het Uvw is om de nodige kennis over de relevante feiten te vergaren. Dat betekent dat de last om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden voor herziening en terugvordering is voldaan in beginsel op het Uvw rust (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 8 augustus 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2708](#)).

4.3. Niet in geschil is dat op 4 januari 2017 in de woning van betrokkene een hennepkwekerij met 238 planten van ongeveer acht weken oud is aangetroffen. Evenmin in geschil is dat betrokkene bij het Uvw geen melding heeft gemaakt van deze hennepkwekerij. In geschil is de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het Uvw bij de schatting van inkomsten van betrokkene niet mocht uitgaan van een eerdere oogst, omdat de politierechter wat betreft feit 2 uitsluitend bewezen heeft verklaard de medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit over de periode van 1 november 2016 tot en met 4 januari 2017 en betrokkene voor het meerdere van het ten laste gelegde feit 2 heeft vrijgesproken.

4.4. Op grond van artikel 6, tweede lid, van het EVRM wordt een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. Deze onschuldpresumptie brengt volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) (bijvoorbeeld het arrest van 12 juli 2013 in de zaak van Allen tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2013:0712JUD002542409](#), punten 92 tot en met 104) mee dat het publieke organen en autoriteiten niet is toegestaan om na een strafrechtelijke vrijspraak in een

bestuursrechtelijke procedure alsnog twijfels te uiten over de onschuld van een betrokkene ten aanzien van het feit waarvoor hij is vrijgesproken. Voor een geslaagd beroep op dit aspect van de onschuldpresumptie dient de betrokkene te stellen en te bewijzen dat een voldoende verband ('link') bestaat tussen de strafrechtelijke procedure en de latere bejegening door een bestuurlijke autoriteit of de latere gerechtelijke procedure. Een dergelijk verband is bijvoorbeeld aanwezig als die latere procedure een onderzoek vereist van de uitkomst van de eerdere strafrechtelijke procedure, in het bijzonder in een geval waarin die latere procedure de rechter dwingt tot een onderzoek van een strafrechtelijk oordeel, tot een heroverweging of beoordeling van het bewijs in het strafrechtelijke dossier, tot een oordeel over de deelname van de belanghebbende aan de gebeurtenissen die hebben geleid tot de eerdere 'criminal charge', of tot een oordeel over de bestaande aanwijzingen van mogelijke schuld van de belanghebbende.

4.5. De reikwijdte van artikel 6, tweede lid, van het EVRM kan zich dus in voorkomend geval uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure indien de geschilpunten in de bestuursrechtelijke procedure voortvloeien uit of samenhangen met de strafrechtelijke procedure. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, bestaat in dit geval met de vrijspraak van betrokkene voor diefstal van elektriciteit en voor medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 in de strafzaak een voldoende verband ('link') als bedoeld in 4.4, omdat de tenlastelegging zoals weergegeven in 1.3 is gebaseerd op hetzelfde feitencomplex als dat heeft geleid tot het besluit tot herziening en terugvordering van de Wajong-uitkering.

4.6. Uit de rechtspraak van het EHRM, bijvoorbeeld het arrest van 23 oktober 2014 in de zaak van Melo Tadeu tegen Portugal ([ECLI:CE:ECHR:2014:1023JUD002778510](#), punt 66) en het arrest van 18 oktober 2016 in de zaak van Alkasi tegen Turkije ([ECLI:CE:ECHR:2016:1018 JUD0021170](#), punt 32) volgt dat het feit dat een verband als hiervoor bedoeld is vastgesteld op zichzelf niet voldoende is voor de conclusie dat het oordeel van de strafrechter er aan in de weg staat dat in een latere bestuursrechtelijke procedure de gedragingen waarvan de betrokkene is vrijgesproken – als gevolg van minder strenge bewijsregels of op grond van aanvullend bewijs – voldoende aannemelijk worden gemaakt. Daarbij is wel van belang dat de rechterlijke autoriteiten door hun optreden, de motivering van hun beslissing of de door hen gebruikte bewoordingen geen twijfel dienen te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak van wat de betrokkene in de strafzaak werd verweten. Daarbij is tevens van belang dat de rechterlijke autoriteiten zich dienen te onthouden van strafrechtelijke karakterisering van de gedraging van de betrokkene en hun eigen forum niet te buiten gaan. Vergelijk het arrest van 18 oktober 2016 in de zaak van Alkasi tegen Turkije en het arrest van 28 maart 2017 in de zaak van Kemal Coskun tegen Turkije, [ECLI:C:ECHR:2017:0328JUD004502807](#), punt 52.

4.7. Het standpunt van het Uvw dat de omstandigheid dat betrokkene voor de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 is vrijgesproken van diefstal van en medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit in deze procedure niet in de weg staat aan het aannemen van een eerdere oogst in zijn woning in deze periode, wordt niet gevolgd. De hennepplanten die op 4 januari 2017 zijn aangetroffen in de woning van betrokkene waren ongeveer 8 weken oud, zodat de gestelde eerdere oogst in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 moet hebben plaatsgevonden. De herziening en terugvordering van de Wajong-uitkering is gebaseerd op deze gestelde eerdere oogst. Het is een feit van algemene bekendheid dat voor de kweek van hennep in de omvang als hier aan de orde grote hoeveelheden elektriciteit nodig zijn. Voor de diefstal hiervan in de gehele tenlastegelegde periode en voor de medeplichtigheid van diefstal in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 is betrokkene vrijgesproken. Dat, zoals het Uvw heeft gesteld, in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 sprake zou zijn geweest van het wederrechtelijk wegnemen van elektriciteit in de woning van betrokkene, buiten weten en

medeplichtigheid van betrokkene, is onwaarschijnlijk, nu het gaat om een hennepplantage in de woning van betrokkene. Wel zou in deze periode sprake geweest kunnen zijn van de kweek van hennep met gebruikmaking van legaal verkregen elektriciteit, dus niet buiten de meter om. Gelet op genoemde vrijspraak ligt het op de weg van het Uvw om dat aannemelijk te maken. Het Uvw heeft dit niet onderzocht. Door aan het bestaan van een eerdere oogst alleen de onder 1.7 vermelde indicatoren ten grondslag te leggen, en niet nader te onderzoeken en te motiveren hoe de voor deze gestelde eerdere oogst benodigde stroom werd verkregen, heeft het Uvw twijfel doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak van wat de betrokkene in de strafzaak werd verweten. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat aan het bestreden besluit niet kan worden vastgehouden zonder in strijd te handelen met de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM gewaarborgde onschuldpresumptie. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:1315](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 490

MK ABRS, 09-06-2021, 201905233/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Mook en Middelaar.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en lid 1

Bouwverordening 2.5.30

WABO. RELATIVITEITSVEREISTE. PARKEERNORM. PARKEERBEHOEFTE.

Omgevingsvergunning supermarkt. Parkeerkencijfers CROW. I.c. acht de Afdeling de keuze van het college om bij het bepalen van het te hanteren gebiedstype geen doorslaggevend gewicht toe te kennen aan het openbaar vervoer maar uit te gaan van de ligging van het perceel in het centrum, de verschillende functies in de omgeving, de feitelijke kenmerken van het omliggende gebied en het ontbreken van een fysieke schil tussen het centrum van Mook en het omliggende woongebied, niet onredelijk.

SAMENHANG VERKEERSBESLUIT. I.c. is geen grond voor het oordeel dat het college gehouden was om het verkeersbesluit en het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning in onderlinge samenhang te beoordelen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [...] een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen, het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan, het aanleggen van een uitrit en het maken van handelsreclame ten behoeve van de realisatie van een supermarkt met bijbehorende werken [...].

[...] Relativiteitsvereiste

[...] 3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1252](#), strekt het gelijkkluidende artikel 2.5.30 van de bouwverordening ertoe te waarborgen dat voor een bouwplan voldoende parkeerplaatsen aanwezig zijn om zo

parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel waarop het bouwplan is voorzien te voorkomen.

Nu artikel 2.5.30 van de bouwverordening strekt tot het voorkomen van parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel, waartoe het perceel van [partij A] en anderen kan worden gerekend, heeft de rechtbank terecht overwogen dat artikel 2.5.30, eerste lid, van de bouwverordening in dit geval kennelijk strekt tot de bescherming van de belangen van [partij A] en anderen. Niet kan worden uitgesloten dat een eventueel parkeertekort bij de nieuwe supermarkt, bij de supermarkt van [partij A] en anderen tot parkeeroverlast zal leiden, zodat het relativiteitsvereiste niet in de weg staat aan vernietiging van het bestreden besluit. Dat [...] met de getroffen parkeermaatregelen in het plan uitgesloten kan worden dat er sprake zal zijn van parkeeroverlast, maakt niet dat de ingeroepen rechtsregel daardoor niet langer strekt tot de bescherming van de belangen van [partij A] en anderen. [...]

[...] Parkeerbehoefte

[...] 4.2. De Afdeling stelt vast dat in de bouwverordening en het bestemmingsplan geen parkeernormen zijn opgenomen. In de toelichting van de bouwverordening wordt wel verwezen naar de in 2008 geactualiseerde versie van de landelijke parkeerkcijfers van "Aanbevelingen voor verkeersvoorzieningen binnen de bebouwde kom" van het CROW (hierna: de ASVV) van 2003. Hoewel er niet wordt verwezen naar de ASVV van 2012, acht het college het aangewezen om de meest geactualiseerde cijfers te hanteren. Het college heeft daarom aansluiting gezocht bij de parkeerkcijfers van de CROW-publicatie 317.

4.3. Het college heeft in het besluit van 26 juni 2018 toegelicht dat is uitgegaan van de bandbreedte van de parkeerkcijfers van de CROW-publicatie 317 voor een 'fullservice supermarkt (middelhoog en hoog prijsniveau)' in gebiedstype 'centrum', in een 'niet-stedelijk gebied'. De Afdeling overweegt dat in de ASVV 2012 voorop wordt gesteld dat de parkeerkcijfers niet ontwikkeld zijn om als norm te dienen, maar bedoeld zijn als hulpmiddel om een orde van grootte uit te rekenen voor het aantal aan te leggen parkeerplaatsen bij een bepaalde voorziening. De vraag naar parkeerplaatsen wordt bepaald door de locatie en het aanbod en de kwaliteit van alternatieve vervoerswijzen. Bovendien is de hoogte van het parkeerkcijfer niet alleen afhankelijk van het gebiedstype, maar ook van de stedelijkheidsgraad. Zo is het aanbod van de alternatieve vervoerswijzen in het centrum van, bijvoorbeeld, Rotterdam van een ander niveau dan in het centrum van Oosterhout, aldus de ASVV 2012.

Door te oordelen dat voor de keuze van het gebiedstype met name de aanwezigheid van openbaar vervoer en het effect daarvan op de parkeervraag bepalend is, dat in de directe omgeving van de projectlocatie slechts beperkt openbaar vervoer voorhanden is en dat het college bij het berekenen van het parkeerkcijfer geen verband heeft gelegd met het openbaar vervoer in de directe omgeving, heeft de rechtbank in dit geval onevenredig veel gewicht toegekend aan het enkele aspect van het aanbod en de kwaliteit van het openbaar vervoer voor de keuze van het gebiedstype. Hoewel de kwaliteit en het aanbod van het openbaar vervoer een rol kunnen spelen bij het bepalen van het te hanteren gebiedstype, is het openbaar vervoer in dit geval volgens het college, gelet op de ligging van het perceel in het centrum en de beoogde lokale functie van de supermarkt, niet van doorslaggevend belang. De keuze van het college om bij het bepalen van het te hanteren gebiedstype geen doorslaggevend gewicht toe te kennen aan het openbaar vervoer maar uit te gaan van de ligging van het perceel in het centrum, de verschillende functies in de omgeving, de feitelijke kenmerken van het omliggende gebied en het ontbreken van een fysieke schil tussen het centrum van Mook en het omliggende woongebied, acht de Afdeling niet onredelijk. Daarbij neemt de Afdeling

ook in aanmerking dat het gebied in verschillende ruimtelijke beleidsdocumenten is aangemerkt als centrum, de locatie volgens de ASVV 2012 minstens zo bepalend is voor de gebiedstypering als het openbaar vervoer, het college bij het bepalen van de stedelijkheidsgraad volgens de rechtbank terecht uit is gegaan van een 'niet-stedelijk gebied', waarin al verdisconteerd is dat het aanbod van alternatieve vervoerswijzen van een ander niveau is dan in een 'stedelijk gebied', en dat het college beoordelingsruimte heeft bij de invulling van de parkeerbehoefte van artikel 2.5.30 van de bouwverordening. Gelet op deze omstandigheden heeft het college in redelijkheid gebiedstype 'centrum' kunnen hanteren en heeft het die keuze bij het besluit van 26 juni 2018 voldoende gemotiveerd. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat sprake is van het gebiedstype 'centrum' in plaats van 'schil centrum'.

De Afdeling stelt vast dat het minimum parkeercijfer voor een 'fullservice supermarkt (middelhoog en hoog prijsniveau)' in het gebiedstype 'centrum' in een 'niet-stedelijk gebied' 39 parkeerplaatsen bedraagt en dat het minimum parkeercijfer voor een 'fullservice supermarkt (laag en middellaag prijsniveau)' in gebiedstype 'centrum' in een 'niet-stedelijk gebied' 33 parkeerplaatsen bedraagt. Dit betekent dat het bouwplan met 55 parkeerplaatsen, ongeacht of bij de berekening van het parkeercijfer wordt uitgegaan van een 'fullservice supermarkt (middelhoog en hoog prijsniveau)' of een 'fullservice supermarkt (laag en middellaag prijsniveau)', voorziet in een groter aantal parkeerplaatsen dan het minimum parkeercijfer. Gelet hierop heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het bouwplan in voldoende parkeerplaatsen voorziet. Gelet op het voorgaande kan de Afdeling het oordeel van de rechtbank dat sprake is van een motiveringsgebrek niet volgen. [...]

[...] Samenhang met het verkeersbesluit van 15 november 2017

[...] 10.1. Het college heeft zich bij het besluit op bezwaar van 26 juni 2018 op het standpunt gesteld dat het verkeersbesluit en het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning niet onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Volgens het college is het bouwplan ook zonder het verkeersbesluit bereikbaar voor personen- en vrachtverkeer via de Koningin Julianastraat en het eerste gedeelte van de Prinses Beatrixstraat, waar al sprake is van tweerichtingsverkeer. Het verkeersbesluit zorgt wel voor een betere verspreiding van het verkeer en een betere routing, maar het is niet zo dat de omgevingsvergunning geen stand kan houden zonder het verkeersbesluit van 15 november 2017, aldus het college.

[...] 10.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het perceel ook zonder het verkeersbesluit van 15 november 2017 bereikt kan worden en terecht heeft gesteld dat er geen sprake is van een formeel-juridische koppeling tussen beide besluiten. Dit betekent dat een eventuele vernietiging van het verkeersbesluit niet tot gevolg heeft dat de omgevingsvergunning voor het bouwplan niet verleend had mogen worden. Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat het college gehouden was om het verkeersbesluit en het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning in onderlinge samenhang te beoordelen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1221](#)

JnB 2021, 491

MK ABRS, 09-06-2021, 201906430/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder 2° onder b
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 lid 9

WABO. Weigering omgevingsvergunning ter legalisering van huisvesting voor arbeidsmigranten. I.c. heeft [appellante] geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die maken dat het handelen in overstemming met de beleidsregel onevenredige gevolgen heeft. I.c. faalt het beroep op het vertrouwensbeginsel. Daarbij is van belang dat het in deze procedure gaat om de weigering omgevingsvergunning te verlenen en niet om de handhavingprocedure.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college geweigerd aan [appellante] omgevingsvergunning te verlenen voor het legaliseren van het inrichten van een bedrijfspand voor kamerverhuur aan arbeidsmigranten op het perceel [locatie] te Aalsmeer.

[...] 3.2. [...] [appellante] heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die maken dat het handelen in overstemming met de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. De enkele stellingen dat geen sprake is van klachten over overlast op deze locatie en er een groot tekort was en is aan tijdelijke huisvesting voor arbeidsmigranten zijn onvoldoende voor een dergelijk oordeel. Er is verder geen grond voor het oordeel dat handelen overeenkomstig de beleidsregel, gelet op het financiële belang van [appellante], gevolgen voor haar heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Dat [appellante] huurinkomsten misloopt en uitkoopkosten voor zittende huurders moet maken is onvoldoende voor een dergelijk oordeel. Deze financiële omstandigheden, die het gevolg zijn van het in strijd met het bestemmingsplan en zonder omgevingsvergunning aanbieden van huisvesting aan arbeidsmigranten, dienen voor rekening en risico van [appellante] te blijven.
[...]

[...] 5. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college in strijd heeft gehandeld met het vertrouwensbeginsel. Zij verwijst in dit kader naar een drietal verklaringen van ambtenaren van de gemeente. [...]

[...] 5.2. [...] Hoewel uit de door [appellante] overgelegde verklaringen van [ambtenaar A] en [ambtenaar B] kan worden afgeleid dat er al jarenlang sprake is van huisvesting van arbeidsmigranten door [appellante], dat ambtenaren van de gemeente en de burgemeester daarvan op de hoogte waren en daartegen niet handhavend werd opgetreden, bieden de verklaringen geen grond voor het oordeel dat aan [appellante] in deze procedure waarin het om het verlenen van een omgevingsvergunning gaat een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel toekomt. Er is geen sprake van uitlatingen en/of gedragingen van ambtenaren die redelijkerwijs de indruk wekken van een welbewuste standpuntbepaling van het bestuur over de manier waarop de nu aan de orde zijnde bevoegdheid al dan niet zal worden uitgeoefend. Daarbij is van belang dat het in deze procedure gaat om de weigering omgevingsvergunning te verlenen en niet om de handhavingprocedure, die in de uitspraak van de Afdeling van 15 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1559](#)) aan de orde was. Voor zover [appellante] betoogt dat sprake is van toezeggingen over het niet handhavend optreden is dat dus in deze procedure niet relevant. De bevoegdheid waar het hier om gaat is het besluiten over een aanvraag om omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan. Uit de overgelegde verklaringen van [ambtenaar A] en [ambtenaar B] blijkt niet dat dat indertijd aan de orde is geweest. [appellante] wordt verder niet gevolgd in haar betoog dat sprake is van een toezegging van de voormalige burgemeester dat de nu aan de orde zijnde verbouwing en het gebruik vergund was dan wel zou worden. Niet gebleken is dat hiervoor eerder een aanvraag is gedaan en er ligt dan ook geen eerder besluit omtrent het

verbouwen en het gebruik voor. Van toezeggingen waaruit [appellante] kon en mocht afleiden dat de situatie vergund was dan wel zou worden, is niet gebleken. Daarbij wordt tevens in aanmerking genomen dat [appellante] een vastgoedondernemer is, en niet een burger, die bekend is, dan wel zou moeten zijn, met de geldende regels. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1236](#)

JnB 2021, 492

MK Rechtbank Noord-Holland, 07-06-2021, HAA 19/4813 en HAA 19/4816 en HAA 19/4925
college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

WABO (-milieu). Omgevingsvergunning biomassa-centrale. I.c. was geen milieueffectrapportage nodig. Het te verstoken hout is schoon en dus niet chemisch behandeld. Er is geen sprake van een afvalstof.

De politiek-bestuurlijke keuze voor biomassa, de vraag of biomassa inderdaad een geschikte transitiebrandstof is en de vraag of met de inzet van biomassa de klimaatdoelstellingen kunnen worden gehaald vormen geen aspecten die door verweerder bij het verlenen van de omgevingsvergunning kunnen worden betrokken en door de rechtbank kunnen worden getoetst.

[...] Bij besluit van 9 september 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan derde-partij omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een biomassa-centrale [...] te Diemen.

[...] *M.e.r.-plicht: categorie C 18.4*

[...] 7.2 MOB en anderen stellen dat een milieueffectrapportage (hierna:MER) had moeten worden opgesteld omdat de BMC is aan te merken als een afvalverbrandingsinstallatie als bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage bij het Besluit m.e.r. Het gaat om de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen. Houtpellets zijn aan te merken als afval genoemd in categorie 19 12 07c van de Europese Afvalstoffenlijst. De houtpellets bestaan uit samengeperst afvalhout. Ze kunnen uitsluitend worden gebruikt als brandstof. De houtpellets zijn daarmee een afvalstof. MOB en anderen verwijzen ter onderbouwing van hun standpunt naar de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2017⁶. Omdat de installatie voorts een capaciteit heeft van meer dan 100 ton per dag, geldt een MER.-plicht.

[...] 7.4 De rechtbank overweegt dat in categorie 19 12 07c van de Europese Afvalstoffenlijst het palletiseren van hout dat geen gevaarlijke stoffen bevat, wordt gekwalificeerd als afval. Op de houtpellets is derhalve de Kaderrichtlijn afvalstoffen in beginsel van toepassing. Artikel 2 van de Kaderrichtlijn afvalstoffen geeft evenwel uitsluitingen van het toepassingsgebied van deze richtlijn. Naar het oordeel van de rechtbank behoort onbehandeld primair hout en onbehandeld hout tot "ander natuurlijk, niet-gevaarlijk bosbouw materiaal" als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen. Dergelijk hout is te kwalificeren als schoon hout. Door verweerder en Vattenfall is afdoende aannemelijk gemaakt dat het in de BMC te verstoken hout, anders dan de houtpellets waarvan in de door MOB en andere aangehaalde uitspraak sprake was, schoon is en dus niet chemisch is behandeld en dat het alleen wordt samengeperst ten behoeve van verdere verwerking ervan. Omdat houtpellets naar het oordeel van de rechtbank om die reden vallen binnen het bepaalde van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f van de Kaderrichtlijn afvalstoffen, is de Kaderrichtlijn afvalstoffen niet van toepassing. Er is dus geen sprake van een afvalstof. Het betoog faalt derhalve.

[...] *Toename van CO₂ in strijd met het klimaatakkoord van Parijs, het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de Klimaatwet*

36.1 Eisers stellen dat het stoken van hout in de BMC zal leiden tot een toename van CO₂-uitstoot die in strijd moet worden geacht met het klimaatakkoord van Parijs, het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en de Klimaatwet.

36.2 Naar het oordeel van de rechtbank legt het klimaatakkoord van Parijs verplichtingen op aan de verdragsluitende partijen; derden kunnen daaraan niet direct rechten ontleen. Het is, zo volgt ook uit het Urgenda-arrest van de Hoge Raad¹⁷, aan de Staat om te bepalen welke maatregelen zullen worden getroffen om de klimaatdoelstellingen, overeengekomen in het Klimaatakkoord van Parijs, te bereiken. In Nederland is "Het kabinet [is] ervan overtuigd dat de inzet van biomassa nu en richting 2030 en 2050 noodzakelijk is voor de verduurzaming van onze economie en het realiseren van de klimaatopgave".¹⁸ Verweerder heeft verder, onder verwijzing naar de inhoud van de memo "Vertaling strategische Visie Biomassa 2030 naar klimaattafels"¹⁹, de beantwoording van vragen over de houtoven in Diemen van 21 mei 2019²⁰ en de beantwoording van vragen over de (bij)stook van biomassa in centrales van 4 juni 2019²¹, afdoende gemotiveerd dat biomassa op basis van internationale afspraken wordt gezien als een vorm van hernieuwbare energie omdat de bron van energie (biomassa) weer kan aangroeien en dat de door de stook vrijkomende CO₂ in dit kader wordt gezien als CO₂-neutraal.

Naar het oordeel van de rechtbank vormen de politiek-bestuurlijke keuze voor biomassa, de vraag of biomassa inderdaad een geschikte transitiebrandstof is en de vraag of met de inzet van biomassa de klimaatdoelstellingen kunnen worden gehaald geen aspecten die door verweerder bij het verlenen van de omgevingsvergunning kunnen worden betrokken en door de rechtbank kunnen worden getoetst.

Omdat de vanwege de ingebruikname van de BMC vrijkomende CO₂-uitstoot in het kader van het Klimaatakkoord van Parijs wordt gezien als CO₂-neutraal, slaagt het betoog van eisers niet. Onder verwijzing naar hetgeen hiervoor is overwogen, laat de rechtbank de stellingen van [eiser 3] en [eiser 4] ter zake van de berekening van de CO₂-uitstoot, de definitie van biomassa onder verwijzing naar RED I en RED II en het in dat verband al dan niet alleen gebruiken van houtresiduen als energiebron, de koolstofschuld en in dat verband de teruggroeitijd van bos alsmede het gestelde over CO₂-afvang en opslag, verder buiten bespreking. Dit geldt ook voor het betoog van [eiser 2] waarin zij, onder verwijzing naar verschillende onderzoeken, artikelen, een open brief van deskundigen aan de provincie Noord-Holland en een brief van tien GGD's aan de Minister van Economische zaken en Klimaat, aangeeft zich niet te kunnen vinden in de keuze voor biomassa als energiebron.

Luchtkwaliteit aantasting woon- en leefklimaat en gezondheid

[...] 37.3 De rechtbank overweegt dat de Nederlandse wetgeving op het gebied van luchtkwaliteit is gebaseerd op de Europese richtlijn 2008/50/EG. Bij uitspraak van 13 mei 2020²⁴ heeft de Afdeling overwogen dat deze richtlijn op de juiste wijze in het Nederlandse rechtssysteem is geïmplementeerd. De rechtbank ziet geen aanleiding te twijfelen aan het luchtkwaliteitsonderzoek. Daaruit volgt dat niet aannemelijk is dat het woon- en leefklimaat ter plaatse van de woningen en de gezondheidssituatie van [eiser 3] en [eiser 4] alsmede [eiser 2] onevenredig zal worden aangetast als gevolg van de ingebruikname van de BMC. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2021:4342](https://ecli.nl/RBNHO:2021:4342)

Zie in dit verband over de verleende natuurvergunning ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2021:4341](#) en [ECLI:NL:RBNHO:2021:4343](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Gedeputeerde Staten mochten vergunningen verlenen voor biomassacentrale Diemen") uitgebracht.

JnB 2021, 493

MK Rechtbank Noord-Holland, 03-06-2021 (publ. 09-06-2021), 19/5383

gedeputeerde Staten van Noord-Holland, verweerder.

Awb 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 3.12 lid 5

Verdrag van Aarhus 9

WABO-milieu. ONTVANKELIJKHEID. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), en het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood), [ECLI:EU:C:2021:7](#). I.c. hebben eisers een zienswijze over het ontwerpbesluit naar voren gebracht. Omdat op grond van artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo een ieder de mogelijkheid heeft een zienswijze naar voren te brengen over een ontwerpbesluit als hier aan de orde, valt het door eisers ingestelde beroep, zo volgt uit de aangehaalde uitspraak, onder artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus. Het beroep van eisers is alleen al om deze reden ontvankelijk.

RELATIVITEITSVEREISTE. I.c. strekken de door eisers ingeroepen normen van de Wabo en Wm kennelijk niet tot bescherming van hun belangen, zodat hun beroepsgronden niet kunnen leiden tot vernietiging van het bestreden besluit en het mer-beoordelingsbesluit.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:4581](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 09-06-2021, 201907430/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:1224](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 01-06-2021 (publ. 02-06-2021), LEE 19/3753 ([ECLI:NL:RBNNE:2021:2151](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 28-05-2021 (publ. 31-05-2021), LEE 20/3404 ([ECLI:NL:RBNNE:2021:2067](#));
- Rechtbank Noord-Holland, 26-05-2021 (publ. 01-06-2021), HAA 19/5334 ([ECLI:NL:RBNHO:2021:4272](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-05-2021 (publ. 01-06-2021), SHE 18/2571 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2021:2367](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-05-2021 (publ. 01-06-2021), SHE 20/87 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:2369](#));
- MK Rechtbank Limburg, 11-05-2021 (publ. 07-06-2021), ROE 20/1318 ([ECLI:NL:RBLIM:2021:3980](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2021, 494

ABRS, 02-06-2021, 202002239/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Midden-Groningen.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.17, 2.18 lid 1 aanhef en onder a

ACTIVITEITENBESLUIT. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. is het plein bij de het kinderdagcentrum geen binnenterrein in de zin van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit. In de NvT bij het Activiteitenbesluit (Stb 2007, nr. 415, p. 205) wordt in geval van een binnenterrein gesproken over een buitenterrein dat omsloten is door bebouwing waar het omgevingsgeluid vanwege die beslotenheid doorgaans veel lager zal zijn en het stemgeluid dan eerder tot overlast zal leiden. In dit geval is het plein bij het kinderdagcentrum niet zodanig door bebouwing omgeven dat gesproken kan worden van een besloten ligging.

Besluit waarbij het college het verzoek van [appellant sub 1] om handhavend op te treden tegen de geluidsoverlast die hij ervaart als gevolg van een kinderdagcentrum heeft afgewezen vanwege het volgens het college ontbreken van een wettelijke grondslag om tot handhaving over te gaan. [...]

Het begrip binnenterrein in artikel 2.18, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit

4. In artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit zijn maximale geluidniveaus opgenomen waaraan een inrichting dient te voldoen. In artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit is bepaald dat bij het bepalen van de geluidniveaus bedoeld in onder meer artikel 2.17 buiten beschouwing blijft het stemgeluid van personen op een onverwarmd en onoverdekt terrein, dat onderdeel is van de inrichting, tenzij dit terrein kan worden aangemerkt als een binnenterrein. [...]

4.2. Zowel [appellant sub 1] als [appellant sub 2] kunnen zich niet verenigen met het oordeel van de rechtbank. Volgens hen is wel degelijk sprake van een binnenterrein als bedoeld in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit.

4.3. De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat het plein bij de het kinderdagcentrum De Kluit geen binnenterrein is in de zin van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit. In de Nota van Toelichting bij het Activiteitenbesluit (Stb 2007, nr. 415, p. 205) wordt in geval van een binnenterrein gesproken over een buitenterrein dat omsloten is door bebouwing waar het omgevingsgeluid vanwege die beslotenheid doorgaans veel lager zal zijn en het stemgeluid dan eerder tot overlast zal leiden. In dit geval is het plein bij het kinderdagcentrum De Kluit niet zodanig door bebouwing omgeven dat gesproken kan worden van een besloten ligging. De bebouwing bevindt zich uitsluitend aan de noordzijde, namelijk het gebouw van De Kluit, en aan de zuidzijde, namelijk de woningen aan De Akkers. Weliswaar bevindt zich een begroeide aarden wal aan de westzijde, waardoor een zekere mate van afscherming aanwezig is, maar deze is niet zodanig dat sprake is van een besloten ligging en daarmee van een binnenterrein in de zin van artikel 2.18 van het Activiteitenbesluit. De Afdeling verwijst hierbij ter vergelijking naar haar uitspraak van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1668](#), overweging 6.3.

Wat betreft het betoog van [appellant sub 1] en [appellant sub 2] over het referentieniveau van het omgevingsgeluid, verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van 24 maart 2010,

[ECLI:NL:RVS:2010:BL8735](#), overweging 2.4.4, waar is overwogen dat het referentieniveau van het omgevingsgeluid op zichzelf niet doorslaggevend kan worden geacht voor de beantwoording van de vraag of het stemgeluid afkomstig van een buitenterrein mag worden uitgesloten van toetsing aan de geluidnormen. De Afdeling verwijst in dit verband ook naar haar uitspraak van 23 juni 2010,

[ECLI:NL:RVS:2010:BM8794](#), overweging 2.2.3, waar is overwogen dat hetgeen is aangevoerd met betrekking tot het verschil tussen het referentieniveau ter plaatse van het terrein en het referentieniveau in de directe omgeving er niet toe kan leiden dat het terrein, ondanks dat dit is

gesitueerd aan de openbare ruimte en geen sprake is van een besloten ligging, moet worden aangemerkt als binnenterrein als bedoeld in artikel 2.18 van het Activiteitenbesluit.

Het betoog slaagt niet.

5. Omdat geen sprake is van een binnenterrein, blijft het stemgeluid van de personen op het plein bij het kinderdagcentrum De Kluft reeds op grond van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit buiten beschouwing bij het bepalen van de door de inrichting De Kluft veroorzaakte geluidniveaus. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1181](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter ABRS, 02-06-2021 (publ. 09-06-2021), 202101878/2/R4

([ECLI:NL:RVS:2021:1154](#));

- MK ABRS, 09-06-2021, 202003668/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1218](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2021, 495

MK ABRS, 09-06-2021, 20200529/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Kampen, appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. I.c. maken de passages in de plantoelichtingen van de twee bestemmingsplannen, waarin staat dat artikel 2.12.2 van de Omgevingsvergunning volgens de raad niet van toepassing is op het recreatiegebied Ganzendiep, dat het college de voorzienbaarheid niet aan [wederpartij] mocht tegenwerpen. Dat deze passages berusten op een onjuiste interpretatie van artikel 2.12.2 van de Omgevingsverordening, kan het college niet aan [wederpartij] tegenwerpen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een aanvraag van [wederpartij] om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

[...] 7.2. Voor de beantwoording van de vraag of de aanvrager het risico dat de onder het oude planologische regime bestaande bouw- of gebruiksmogelijkheden op diens perceel zouden vervallen passief heeft aanvaard, is van belang of de voortekenen van de nadelige planologische wijziging al enige tijd zichtbaar waren.

Voor de bevestigende beantwoording van de vraag of de aanvrager het risico dat de onder het oude planologische regime bestaande bouw- of gebruiksmogelijkheden van zijn onroerende zaak zouden vervallen passief heeft aanvaard, is voldoende dat, bezien vanuit de positie van een redelijk denkende en handelende eigenaar, aanleiding bestond rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse zou gaan veranderen in een voor hem ongunstige zin. Zie de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, onder 5.32 en

5.33, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#).

7.3. Naar het oordeel van de Afdeling maken de passages in de plantoelichtingen van de twee bestemmingsplannen, waarin staat dat artikel 2.12.2 van de Omgevingsvergunning volgens de raad niet van toepassing is op het recreatiegebied Ganzendiep, dat het college de voorzienbaarheid niet aan [wederpartij] mocht tegenwerpen. Een redelijk denkend en handelend eigenaar mocht uit de

passages afleiden dat de verplichting om het tegengaan van de bouw van nieuwe recreatiewoningen in bestemmingsplannen vast te leggen, niet geldt voor het recreatiegebied Ganzendiep en dus ook niet geldt voor het perceel van [wederpartij]. Dat deze passages berusten op een onjuiste interpretatie van artikel 2.12.2 van de Omgevingsverordening, kan het college niet aan [wederpartij] tegenwerpen. Nu volgens de raad geen aanpassing van het bestemmingsplan nodig was, hoefde zij geen nadere besluitvorming hierover te verwachten. Ook omdat het college van gedeputeerde staten geen aanleiding heeft gezien om op de plannen in het kader van het vooroverleg te reageren, dan wel om een reactieve aanwijzing als bedoeld in artikel 3.8, zesde lid, van de Wro te geven. Dat de bestemmingsplannen niet zijn vastgesteld met het doel om het planologische regime in overeenstemming te brengen met de provinciale verordening, doet daar niet aan af. De rechtbank is tot hetzelfde oordeel gekomen, zodat het betoog van het college niet slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1206](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 496

MK Rechtbank Limburg, 20-05-2021 (publ. 08-06-2021), AWB/ROE 19/2260

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Habitatrichtlijn (Hrl) 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. EXTERNE SALDERING. I.c. is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd. Verweerder kan niet volstaan met de enkele vergelijking van de toename en de afname van de stikstofdepositie in het kader van artikel 6, derde lid, van de Hrl, maar moet zich eveneens vergewissen van de staat van instandhouding en instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken Natura 2000-gebieden, in hoeverre daarvoor herstel- en verbetervoorstellen gelden, in verband daarmee andere maatregelen (moeten) worden getroffen en wat het daarvan het te verwachten resultaat is.

[..] Bij besluit van 18 juli 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan [derde-partij], verder vergunninghouder, een vergunning verleend als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) voor het oprichten en exploiteren van een varkens- en kalverenhouderij [...].

[...] 1. [...] De inrichting van vergunninghouder is gesitueerd binnen de invloedssfeer van de Natura 2000-gebieden 'Maasduinen', 'Zeldersche Driessen', 'Sint Jansberg' en 'Oeffelter Meent' en het Duitse Natura 2000-gebied 'Reichswald'. De geplande exploitatie van de inrichting van vergunninghouder veroorzaakt een toename van depositie van ammoniak op die gebieden van 6.433 kg NH₃. Ter compensatie van deze toename heeft vergunninghouder (saldonemer) (6.392,3 kg NH₃ per jaar) ammoniakrechten aangekocht van de inrichting aan de [adres 2] te [plaatsnaam 2] (saldogever).

[...] 20. Het ligt in de lijn van de voormelde Conclusie van de Advocaat-Generaal [Red: ECLI:EU:C:2018:622] en jurisprudentie van het Hof dat de vermindering van stikstofdepositie op een overbelast Natura 2000-gebied door intrekking van een verleende vergunning, waardoor een project moet worden beëindigd, naar zijn aard kwalificeert als mogelijke instandhoudingsmaatregel die nodig is op grond van artikel 6, eerste lid, van de Hrl of passende maatregel in het kader van artikel 6,

tweede lid, van de Hrl. Zodanige maatregel kan dus in het kader van het derde lid niet zonder meer als een mitigerende maatregel worden beschouwd in het kader van de passende beoordeling voor een ander project. Zoals ook de Afdeling in de eerdergenoemde uitspraken van 29 mei 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)] en 30 september 2020 [Red: [ECLI:NL:RVS:2020:2318](#)] heeft overwogen kunnen de positieve gevolgen van een maatregel die nodig zijn voor het behoud van de staat van instandhouding of het voorkomen van verslechtingen en verstoringen die significante effecten kunnen hebben, niet worden betrokken bij de beoordeling van de vraag of negatieve gevolgen van een plan of project kunnen worden voorkomen of verminderd. De Afdeling heeft echter ook uit het arrest van het Hof afgeleid dat er ruimte bestaat om een maatregel die ook ter uitvoering van een herstel- of verbeterdoelstelling zou kunnen worden getroffen, te beschouwen als beschermingsmaatregel in het kader van artikel 6, derde lid, van de Hrl. Daarvoor geldt dan wel de eis dat de maatregel specifiek in het kader van dat plan of project wordt getroffen en dat verzekerd is dat, gelet op de staat van instandhouding en de instandhoudingsdoelstellingen van een Natura 2000-gebied, de natuurwaarden worden behouden en, indien een herstel- en verbeterdoelstelling geldt, realisering daarvan op andere wijze mogelijk blijft. Het moet dan aannemelijk zijn dat dergelijke maatregelen daadwerkelijk worden ingezet en binnen afzienbare termijn tot het beoogde resultaat zullen leiden.

21. Het voorgaande brengt de rechtbank tot de conclusie dat artikel 6, derde lid, van de Hrl, bezien in onderlinge samenhang met de andere onderdelen van die bepaling, er niet aan in de weg staat dat een maatregel die specifiek voor een project wordt getroffen en daarmee onlosmakelijk functioneel is verbonden, en die derhalve achterwege zou blijven als het aangevraagde project niet tot stand komt, is aan te merken als een mogelijke beschermingsmaatregel in het kader van de passende beoordeling mits zodanige maatregel overigens in alle opzichten voldoet aan de strikte voorwaarden die volgens de eerder beschreven jurisprudentie van het Hof uit die bepaling voortvloeien.

22. Uit het voorgaande vloeit voort dat verweerder niet kan volstaan met de enkele vergelijking van de toename en de afname van de stikstofdepositie in het kader van artikel 6, derde lid, van de Hrl, maar zich eveneens moet vergewissen van de staat van instandhouding en instandhoudingsdoelstellingen van de betrokken Natura 2000-gebieden, in hoeverre daarvoor herstel- en verbetervoorstellen gelden, in verband daarmee andere maatregelen (moeten) worden getroffen en wat het daarvan het te verwachten resultaat is.

De rechtbank acht dit niet strijdig met de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2020 waaruit volgt dat reductie van de depositie na toepassing van extern salderen geen voorwaarde is om extern salderen als mitigerende maatregel in een passende beoordeling te betrekken. Ook al is reductie geen voorwaarde, het eindresultaat van de passende beoordeling dient mede in het licht van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Hrl te worden bezien en gemotiveerd. Onderhavige geval vergt dan ook een motivering omtrent het tijdsverloop tussen het intrekingsbesluit van 27 juli 2015 en de verlening van de Wnb-vergunning in het licht van eventuele noodzakelijke herstel- en verbetervoorstellen, in verband daarmee andere getroffen maatregelen en het resultaat daarvan. In zoverre is het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd en slagen de beroepsgronden van eiseres. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:4198](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Limburg van 19-05-2021 inzake

[ECLI:NL:RBLIM:2021:4127](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 09-06-2021, 202004462/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1223](#));
- MK ABRS, 09-06-2021, 201909415/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2021:1199](#));
- MK Rechtbank Limburg, 20-05-2021 (publ. 28-05-2021), ROE 20/2253 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2021:4200](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 497

CRvB, 26-05-2021 (publ. 10-06-2021), 19/768 JW

college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht.

Jeugdwet 2.3

JEUGDWET. FINANCIËLE DRAAGKRACHT. De Raad is van oordeel dat de in artikel 2.3, eerste lid, van de Jw bedoelde maatstaven eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen van de ouder(s) geen ruimte bieden voor een beoordeling van de financiële draagkracht van een gezin om zelf jeugdhulp te kunnen verlenen. Een dergelijke vergaande interpretatie vindt in de tekst noch in de geschiedenis van totstandkoming van de Jw steun. Het oordeel dat een dergelijke interpretatie wel mogelijk is, gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.

Afwijzing aanvraag van appellant voor jeugdhulp in de vorm van begeleiding, te verlenen door de ouders, te bekostigen door middel van een pgb.

Raad: 4.3. Niet in geschil is dat het college de hulpvraag van appellant en zijn ouders, de opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen van appellant voldoende in kaart heeft gebracht. Ter zitting is echter komen vast te staan dat het onderzoek niet concreet inzichtelijk heeft gemaakt welke hulp voor appellant noodzakelijk is naar aard en omvang om, rekening houdend met zijn leeftijd en ontwikkelingsniveau, gezond en veilig op te groeien, te groeien naar zelfstandigheid, voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren. Partijen hebben ter zitting afgesproken dat uitgegaan kan worden van een omvang van vier uur noodzakelijke hulp door moeder te verlenen bovenop de reeds toegekende jeugdhulp. Daarbij gaat het om hulp te verlenen in de periode tot 17 februari 2017, de datum waarop appellant is opgenomen in de kinderpsychiatrische kliniek van het [ziekenhuis] .

4.4. Met het vorenstaande is gegeven dat het geschil zich toespitst op de vraag of het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de financiële situatie van de ouders van appellant zodanig is dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de ouder(s) van appellant toereikend zijn om zelf de nodige hulp en ondersteuning te kunnen bieden.

4.5. De Raad is van oordeel dat de in artikel 2.3, eerste lid, van de Jw bedoelde maatstaven eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen van de ouder(s) geen ruimte bieden voor een beoordeling van de financiële draagkracht van een gezin om zelf jeugdhulp te kunnen verlenen. Een dergelijke vergaande interpretatie vindt in de tekst noch in de geschiedenis van totstandkoming van de Jw steun. Het oordeel dat een dergelijke interpretatie wel mogelijk is, gaat de rechtsvormende taak van de rechter te buiten. Het standpunt van het college dat met zijn beredenering een nadere

invulling is gegeven aan hetgeen is overwogen in de uitspraak van de Raad van 17 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2362](#) verwerpt de Raad. De overweging zoals opgenomen in rechtsoverweging 4.5. van de betreffende uitspraak is niet bedoeld om een financiële draagkrachtmeting mogelijk te maken. [...]

4.7. De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien als bedoeld in artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb door het besluit van 24 juni 2016 te herroepen en appellant voor de periode van 1 juni 2016 tot 17 februari 2017 jeugdhulp van vier uur per week in de vorm van een pgb te verstrekken. Bij deze jeugdhulp hoort een uurtarief van € 20,-.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1327](#)

Bij deze uitspraak heeft de CRvB een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 498

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 02-06-2021, BRE 20/7735 NOW, BRE 20/8301 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (Now-1 en Now-2)

NOW. DGA. De Now is een noodmaatregel waarbij de regelgever er voor gekozen heeft om aansluiting te zoeken bij het werknemersbegrip voor de werknemersverzekeringen. Dat de DGA om bepaalde redenen is uitgezonderd van het werknemersbegrip voor de werknemersverzekeringen en die redenen mogelijk minder van toepassing zijn op het doel van de Now-regeling betekent niet dat van een ander werknemersbegrip uitgegaan moet worden. De regelgever heeft er expliciet voor gekozen om alleen voor de werknemers die verzekerd zijn voor de werknemersverzekeringen een tegemoetkoming in de loonkosten te geven. Dit is later ook nog onderwerp van discussie geweest in de Tweede Kamer, waarbij besloten is geen uitzondering te maken voor de DGA. De argumenten van eiseres waarom de verzekeringsplicht geen onderscheidend criterium kan zijn, kunnen daarom niet slagen. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:2784](#)

JnB 2021, 499

MK Rechtbank Rotterdam, 03-06-2021, ROT 20/3776, 20/5020

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Eerste tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging voor behoud van Werkgelegenheid (NOW-1) 10

Tweede tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging voor behoud van Werkgelegenheid (NOW-2) 8

Wfsv 1 onderdeel o

NOW. DGA. MEEWERKEND FAMILIELID. Een DGA en meewerkend familielid zijn geen werknemer in de zin van de werknemersverzekeringswetten. Aanvraag tegemoetkoming NOW terecht afgewezen.

5. De rechtbank stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat in het kader van de werknemersverzekeringswetten onderscheid mag worden gemaakt tussen een DGA en een werknemer in de zin van de Wfsv. Omdat de DGA de feitelijke macht heeft in de algemene vergadering van aandeelhouders, is hij daaraan niet ondergeschikt en is geen sprake van een reële gezagsverhouding en evenmin van werknemerschap en van verplichte verzekering. Evenmin is in

geschil dat in het onderhavige geval de echtgenote, een meewerkend familielid, geen werknemer in de zin van de werknemersverzekeringswetten is, omdat voor die wetten over haar loon geen premies worden afgedragen. De rechtbank wijst er verder op dat uit de toelichting volgt dat de wetgever met de NOW uitdrukkelijk heeft beoogd werkgelegenheid te behouden en om die reden er bewust voor heeft gekozen de tegemoetkoming te verbinden aan de voorwaarde van verplicht verzekerde werknemers. Het doel van de regeling is niet, zoals eisers hebben gesteld en ter zitting hebben benadrukt, een tegemoetkoming in de inkomstenderving van de ondernemer om bijvoorbeeld in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Van een verboden onderscheid is dan ook geen sprake, omdat geen sprake is van gelijke gevallen. Dat er, zoals eisers naar voren hebben gebracht, werknemers zijn die tweemaal het maximum dagloon verdienen maar waarvoor geen premie wordt betaald boven het deel van het loon dat het maximum te boven gaat, doet aan het voorgaande niet af. Voor de zelfstandige, waaronder de niet-verzekerde DGA, die buiten zijn invloedssfeer lijdt aan inkomstenderving en financiële ondersteuning wenst voor levensonderhoud of vaste lasten heeft de wetgever andere regelingen getroffen, zoals de TOZO of de Tegemoetkoming Vaste Lasten.

6. Nu [naam 1] in januari 2020 dan wel november 2019 dan wel maart 2020 geen loonkosten voor werknemers heeft gehad, volgt uit artikel 10 van de NOW-1, respectievelijk artikel 8 van de NOW-2, dat geen recht bestaat op een tegemoetkoming. Verweerder heeft de aanvraag dan ook terecht afgewezen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:4819](#)

JnB 2021, 500

MK Rechtbank Limburg, 26-05-2021 (publ. 08-06-2021), ROE 20/3252

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (minister), verweerder.

Tweede tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-2) 5 aanhef en onder d, 10 lid 2

NOW-2. TE LATE AANVRAAG. De rechtbank is van oordeel dat in artikel 5, aanhef en onder d, in combinatie met artikel 10, tweede lid, van de NOW-2 dwingend is voorgeschreven dat een te laat ingediende aanvraag om subsidie moet worden afgewezen. Dit blijkt eveneens uit de nota van toelichting bij de NOW-2. De NOW-2 noch de Kaderwet SZW-subsidies, waarop de NOW-2 is gebaseerd, bevat een hardheidsclausule en biedt verweerder dan ook geen ruimte voor een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb. Aanvraag terecht afgewezen.

5. Vast staat dat eiseres de aanvraag voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-2 eerst op 11 september 2020 heeft ingediend. Dit is na het aanvraagtijdvak genoemd in artikel 10, tweede lid, van de NOW-2. Daarnaast heeft eiseres de aanvraag niet ingediend via het daarvoor ontworpen formulier als bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de NOW-2.

6. De rechtbank is van oordeel dat in artikel 5, aanhef en onder d, in combinatie met artikel 10, tweede lid, van de NOW-2 dwingend is voorgeschreven dat een te laat ingediende aanvraag om subsidie moet worden afgewezen. Dit blijkt eveneens uit de nota van toelichting bij de NOW-2. De NOW-2 noch de Kaderwet SZW-subsidies, waarop de NOW-2 is gebaseerd, bevat een hardheidsclausule en biedt verweerder dan ook geen ruimte voor een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb.

Verweerder was daarom gehouden de aanvraag van eiseres af te wijzen. Gelet op deze dwingend geformuleerde afwijzingsgrond, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder het door eiseres ter zitting gedane beroep op een verschoonbare termijnoverschrijding in dit geval niet heeft

toegekend. De rechtbank verwijst in dit verband naar vaste rechtspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven ter zake de weliswaar op een andere wettelijke grondslag gebaseerde maar wel vergelijkbare Regeling nationale EZ-subsidies ([ECLI:NL:CBB:2019:143](#) en [ECLI:NL:CBB:2019:560](#)). Aan de vraag of de termijnoverschrijding al dan niet aan eiseres is te wijten, komt de rechtbank reeds hierom niet toe. Het bestreden besluit is dan ook niet in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb.

Voor zover eiseres heeft betoogd dat verweerder in incidentele gevallen kan afwijken van het geschetste dwingende stramien, hetgeen verweerder ter zitting bevestigde, merkt de rechtbank op dat een dergelijk buitenwettelijk begunstigend beleid zich voor kan doen in een situatie dat eiseres door een zeer uitzonderlijke situatie buiten staat was haar aanvraag tijdig in te dienen. De rechtbank verwijst in dit kader naar een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 28 januari 2021 ten aanzien van een vergelijkbare situatie waarin in het kader van NOW-2 de peildatum voor het doen van loonaangifte in het geding was (vergelijk: [ECLI:NL:CRVB:2021:87](#)). De rechtbank is niet gebleken van een dergelijke zeer uitzonderlijke situatie. Daarom was er voor verweerder ook om die reden geen aanleiding om in het geval van eiseres af te wijken van de aanvraagperiode.

Conclusie

7. Uit het voorgaande volgt dat verweerder de aanvraag van eiseres om een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-2 terecht en op goede gronden heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:4269](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 501

Rechtbank Midden-Nederland, 27-05-2021 (publ. 10-06-2021), UTR 20/2374

Belastingdienst/Toeslagen, kantoor Utrecht, verweerder.

Wet kinderopvang (Wko) 1.3 lid 2 aanhef en onder b

BELASTINGDIENST-TOESLAGEN. TERMIJNBEPALING WKO. I.c. is artikel 1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wko terecht toegepast. Het gaat hier om een bepaling van dwingend recht, waarop geen uitzonderingen gemaakt kunnen worden. Verweerder kan geen uitzondering maken op de termijn in gevallen waarin geen sprake is van fraude. Ook kan verweerder geen belangenafweging maken waarbij bijzondere omstandigheden van het geval van eiseres kunnen worden betrokken.

[...] Met het besluit van [...] (primair besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiseres voor kinderopvangtoeslag voor de periode van 1 januari 2017 tot en met 31 maart 2019 afgewezen.

[...] 4. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres de aanvraag voor kinderopvangtoeslag voor 1 januari 2017 tot en met 31 maart 2019 niet binnen de wettelijke termijn van drie maanden heeft ingediend. De vraag die de rechtbank moet beantwoorden is of verweerder deze termijn in het geval van eiseres terecht heeft toegepast.

5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de termijn van drie maanden, zoals neergelegd in artikel 1.3, tweede lid aanhef en onder b van de Wko¹ terecht heeft toegepast en dat verweerder daarom terecht pas vanaf 1 april 2019 kinderopvangtoeslag aan eiseres heeft toegekend. De reden

hiervoor is dat de wet verweerder geen ruimte biedt om van de termijn van drie maanden af te wijken. Het gaat hier om een zogenoemde bepaling van dwingend recht, waarop geen uitzonderingen gemaakt kunnen worden. Ook al is de achterliggende gedachte van de wetgever voor het instellen van de termijn (mede) het tegengaan van fraude geweest, kan verweerder geen uitzondering maken op de termijn in gevallen waarin geen sprake is van fraude. Ook kan verweerder geen belangenafweging maken waarbij bijzondere omstandigheden van het geval van eiseres kunnen worden betrokken. Hoewel de rechtbank begrip heeft voor het feit dat eiseres een druk bestaan heeft en het mislopen van de kinderopvangtoeslag pas na enige tijd heeft ontdekt, had verweerder dus geen enkele mogelijkheid om van de termijn af te wijken. De rechtbank komt daarom ook niet toe aan het betoog dat zij recht zou hebben gehad op toeslag als zij die tijdig had aangevraagd. Dat de toepassing van de Wko in dit geval voor eiseres onredelijk voelt kan gelet op het voorgaande ook niet leiden tot een andere conclusie.

6. Voor zover eiseres ook heeft aangevoerd dat de termijnbepaling in de Wko zelf onredelijk is overweegt de rechtbank als volgt. Eiseres' stelling komt er op neer dat zij de rechtbank verzoekt om kritisch te kijken naar de redelijkheid en billijkheid van deze wet, die voor haar dus erg ongunstig uitpakt en die zij als onrechtvaardig ervaart. Dat mag de rechtbank op grond van artikel 11 van de Wet algemene bepalingen echter niet doen. Een rechter mag de innerlijke waarde of billijkheid van een wet in zijn algemeenheid namelijk niet beoordelen; hij toetst alleen of individuele concrete besluiten in overeenstemming zijn met de wet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2266](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 502

MK ABRS, 09-06-2021, 201905530/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Mook en Middelaar.

Wegenverkeerswet 1994 2, 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) 21, 24, 25

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. Gelet op artikel 24, aanhef en onder a, van het BABW worden verkeersbesluiten genomen na overleg met de korpschef. I.c. heeft het college niet met stukken onderbouwd dan wel op andere wijze aannemelijk gemaakt dat het overleg met de korpschef daadwerkelijk is gevoerd. Zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek. I.c. heeft het college terecht gesteld dat er geen sprake is van een formeel-juridische koppeling tussen het verkeersbesluit en het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning. Het betoog over de samenhang tussen het verkeersbesluit en de omgevingsvergunning faalt.

[...] 1. Het college heeft bij het in bezwaar gehandhaafde verkeersbesluit besloten tot het opheffen van het éénrichtingsverkeer in de Prinses Beatrixstraat op het wegvak tussen de aansluiting met de Rijksweg en de aansluiting met de Koningin Julianastraat. Hieraan heeft het college ten grondslag gelegd dat op dit wegvak een inrit is voorzien van een nieuwe supermarkt. [...]

[...] 1.2. JAVO is een projectontwikkelaar. Het college heeft aan haar een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een supermarkt [...]. De uitrit en de in- en uitrit van het parkeerterrein bij deze supermarkt zijn gelegen aan het wegvak van de Prinses Beatrixstraat waar

het verkeersbesluit op ziet. De hoger beroepen in zaak nr. 201905233/1/R2 [Red: zie de uitspraak onder JnB 2021, 490] gaan over de omgevingsvergunning. De Afdeling heeft vandaag ook uitspraak gedaan in die zaak.

[...] 4.1. Gelet op artikel 24, aanhef en onder a, van het BABW worden verkeersbesluiten genomen na overleg met de korpschef. Zoals de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1921](#), terecht heeft overwogen stelt artikel 24 van het BABW geen vereisten aan de wijze waarop het overleg met de korpschef van de politie plaatsvindt en aan wat in dat overleg aan de orde komt en worden ook overigens daaromtrent in de relevante regelgeving geen vereisten gesteld.

4.2. Het college heeft aangevoerd dat het overleg met de korpschef mondeling heeft plaatsgevonden, maar niet met stukken onderbouwd dan wel op andere wijze aannemelijk gemaakt dat het overleg daadwerkelijk is gevoerd. Daarom is het besluit van 24 mei 2018 in strijd met artikel 3:2 en artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen en ondeugdelijk gemotiveerd.

[...] Samenhang met omgevingsvergunning, parkeerdruk en verkeersveiligheid

6. [appellante] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college niet gehouden was om de omgevingsvergunning en het verkeersbesluit in onderlinge samenhang te beoordelen. [...]

[...] 6.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college terecht gesteld dat er geen sprake is van een formeel-juridische koppeling tussen het verkeersbesluit en het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning. Bij het verkeersbesluit dient het college de gevolgen van dat besluit bij de beoordeling te betrekken, wat het college ook heeft gedaan. Het college heeft ook terecht de gevolgen van het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning bij dit besluit betrokken. De Afdeling verwijst in dit verband en voor het betoog dat het verkeersbesluit noodzakelijk is om gebruik te kunnen maken van de omgevingsvergunning, naar de uitspraak van vandaag in zaak nr. 201905233/1/R2, onder 10.2. Dat het verkeersbesluit niet nodig zou zijn indien het bouwplan niet gerealiseerd kan worden, betekent niet dat het college om die reden had moeten wachten met het nemen van het verkeersbesluit totdat het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning in rechte vast zou komen te staan. Overigens heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verkeerssituatie in de Prinses Beatrixstraat door de invoering van het tweerichtingsverkeer ook zonder de te realiseren supermarkt veiliger is, omdat het verkeer niet door de Koningin Julianastraat hoeft te rijden maar meteen vanaf de Rijksweg naar de PLUS-supermarkt kan rijden.

Het betoog over de samenhang tussen het verkeersbesluit en de omgevingsvergunning faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1215](#)

Jnb 2021, 503

Rechtbank Limburg, 31-05-2021 (publ. 08-06-2021), AWB/ROE 20/2532

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 131 lid 1

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 (Regeling) 3 lid 3

WEGENVERKEERSWET. GESCHIKTHEIDSONDERZOEK. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat de termijn van artikel 3, derde lid, van de Regeling is overschreden, [...] maakt in dit geval niet dat het vermoeden waarop de mededeling is gegrond niet op de aanhouding kan worden gebaseerd. Verweerder heeft in de aard van de

omstandigheden van dit geval – te weten: eisers aanhouding heeft in Duitsland plaatsgevonden, waardoor verweerder pas veel later kennis heeft kunnen nemen van het feit en de ernst van dit feit (soft- en harddrugs zijn aangetroffen in het bloed van eiser) – reden kunnen zien voor een uitzondering op het voorschrift, dat de termijn niet langer dan zes maanden mag zijn.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:4371](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 504

MK Rechtbank Midden-Nederland, 03-06-2021 (publ. 08-06-2021), UTR 20/3001

college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 onderdeel b

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. BESTUURLIJKE AANGELEGENHEID. Het verzoek van eiseres om openbaarmaking van het register nevenwerkzaamheden is een bestuurlijke aangelegenheid, omdat dit register betrekking heeft op de interne organisatie van de RUG en meer in het bijzonder de wijze waarop de RUG toestaat welke nevenwerkzaamheden hoogleraren van de RUG verrichten. Het is een uitvloeisel van het besluitvormingsproces van verweerder.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2386](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2021, 505

ABRS, 09-06-2021, 202004140/1/A3

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 2

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. Intrekking van de voor [appellant] verleende toestemming als bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Wpbr. I.c. heeft de korpschef onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van een serieuze verdenking, waardoor de korpschef niet aannemelijk heeft gemaakt dat de betrouwbaarheid van [appellant] niet meer boven iedere twijfel verheven is.

In een belangenafweging moeten alle relevante omstandigheden betrokken worden. De omstandigheid dat [appellant] voorafgaand aan het incident al jaren als beveiligingsmedewerker onder extreme omstandigheden werkzaam is geweest en in die periode nooit voor het plegen van geweldsdelicten is veroordeeld, is een element dat door de korpschef betrokken had moeten worden in de beoordeling of [appellant] voldoende betrouwbaar kan worden geacht.

[ECLI:NL:RVS:2021:1205](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 506

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 03-06-2021 (publ. 04-06-2021), NL20.17797
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1D

ASIEL. Opvolgende aanvraag. Eiser is een Palestijnse vluchteling die zijn hele leven lang heeft verbleven in het vluchtelingenkamp in Ain Al Helwa in Libanon. In de kern ligt de rechtsvraag voor of eiser aan zijn opvolgende aanvraag nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag heeft gelegd die relevant zijn voor de beoordeling van die aanvraag.

Uit overwegingen in El Kott [[ECLI:EU:C:2012:826](#)] volgt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de vraag heeft beantwoord wanneer sprake is van een situatie waarin de bescherming of bijstand van UNRWA om welke redenen dan ook is opgehouden.

Uit het arrest volgt dat deze situatie allereerst kan optreden indien sprake is van de opheffing van het orgaan dat de bescherming of de bijstand verleent, dan wel sprake is van een situatie waarin het desbetreffende orgaan in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht te volbrengen. De rechtbank maakt uit El Kott op dat ex nunc moet worden beoordeeld of deze omstandigheid zich voordoet. Een andere reden voor het ophouden van de bescherming of bijstand is volgens het Hof van Justitie de situatie waarbij sprake is van omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten. Of deze omstandigheid zich voordoet dient ex tunc te worden beoordeeld.

De rechtbank is van oordeel dat uit de door partijen ingebrachte algemene informatie, waaronder het Thematisch ambtsbericht en de brief van Vluchtelingenwerk Nederland, ten opzichte van het eerdere afwijzende besluit, een wezenlijke verslechtering blijkt van de situatie voor Palestijnse staatloze in Libanon en in het bijzonder in het Ain Al Helwa kamp. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5664](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 507

HvJEU (Derde kamer), 10-06-2021, C-921/19

LH tegen Nederland.

Richtlijn 2013/32 40 lid 2

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 1 lid 2

PROCEDURERICHTLIJN. Artikel 40, lid 2, van de Procedurerichtlijn moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale wetgeving volgens welke elk document dat door een persoon die om internationale bescherming verzoekt ter staving van een volgend verzoek is overgelegd, automatisch wordt beschouwd als een document dat geen „nieuw element of nieuwe bevinding” in de zin van deze bepaling is, wanneer de authenticiteit van dit

document niet kan worden vastgesteld of de bron van een dergelijk document niet objectief verifieerbaar is.

Artikel 40 van de Kwalificatierichtlijn moet aldus worden uitgelegd dat, ten eerste, de beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming niet verschillend mag zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek en, ten tweede, een lidstaat gehouden is samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgende verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.

13 LH, een Afghaans staatsburger, heeft ongeveer drieënhalf jaar gewerkt als chauffeur van de directeur van een Afghaanse overheidsinstantie. In het najaar van 2015 is het door LH bestuurde voertuig een aantal keren in hinderlagen terechtgekomen. De directeur en LH zelf wisten telkens te ontkomen. Daarna zou LH meermaals door de Taliban zijn gecontacteerd en met de dood zijn bedreigd indien hij deze directeur niet zou uitleveren aan de Taliban. Daarop heeft LH Afghanistan verlaten.

14 Op 8 december 2015 heeft LH een verzoek om internationale bescherming ingediend in Nederland. De Staatssecretaris beschouwde de verklaringen van LH over zijn werkzaamheden als chauffeur en de hinderlagen van de Taliban waarin hij terecht was gekomen als geloofwaardig, maar achtte daarentegen de beweringen van LH over de individuele bedreigingen door de Taliban niet geloofwaardig.

15 Bij besluit van 8 juni 2017 heeft de Staatssecretaris derhalve het verzoek van LH afgewezen. Dit besluit is definitief geworden, aangezien het laatste beroep dat LH daartegen had ingesteld, werd verworpen bij beslissing van de Raad van State (Nederland) van 23 maart 2018.

16 Op 26 september 2018 heeft LH een volgend verzoek ingediend, in het kader waarvan hij trachtte zijn bewering dat hij individueel was bedreigd te staven. Daartoe heeft hij nieuwe documenten overgelegd, waaronder de originele documenten die hij in de eerdere procedure in kopie had overgelegd, te weten een verklaring van de brandweer, ter staving van zijn verklaring dat zijn huis in Afghanistan in brand was gestoken, samen met vingerafdrukken van getuigen, een verklaring van zijn werkgever en een kopie van zijn werkcontract.

17 Aangezien de Staatssecretaris met name had geconstateerd dat de authenticiteit van deze originele documenten niet kon worden vastgesteld aan de hand van een onderzoek van het bewijsmateriaal, heeft hij bij besluit van 30 augustus 2019 het volgende verzoek van LH niet-ontvankelijk verklaard op grond dat de authenticiteit van deze documenten niet kon worden vastgesteld, zodat deze reeds daarom geen nieuwe elementen of bevindingen konden zijn. [...]

27 Met zijn eerste vraag wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 2, van richtlijn 2011/95, aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale wetgeving volgens welke elk document dat door een persoon die om internationale bescherming verzoekt ter staving van een volgend verzoek is overgelegd, automatisch wordt beschouwd als een document dat geen „nieuw element of nieuwe bevinding” in de zin van deze bepaling is, wanneer de authenticiteit van dit document niet kan worden vastgesteld of de bron van een dergelijk document niet objectief verifieerbaar is. [...]

55 Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 40 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95, aldus moet worden uitgelegd dat, ten eerste, de beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming verschillend kan zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek en, ten tweede, een lidstaat niet hoeft samen te werken met

een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgende verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. [...]

Het Hof (Derde kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 4, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale wetgeving volgens welke elk document dat door een persoon die om internationale bescherming verzoekt ter staving van een volgend verzoek is overgelegd, automatisch wordt beschouwd als een document dat geen „nieuw element of nieuwe bevinding” in de zin van deze bepaling is, wanneer de authenticiteit van dit document niet kan worden vastgesteld of de bron van een dergelijk document niet objectief verifieerbaar is.

2) Artikel 40 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 2011/95, moet aldus worden uitgelegd dat, ten eerste, de beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming niet verschillend mag zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek en, ten tweede, een lidstaat gehouden is samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgende verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.

[ECLI:EU:C:2021:478](#)

JnB 2021, 508

HvJEU (Vierde kamer), 03-06-2021, C-546/19

BZ tegen Duitsland.

Richtlijn 2008/115/EG 2 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], dient aldus te worden uitgelegd dat deze richtlijn van toepassing is op een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat die geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 2, lid 2, onder b), van die richtlijn geboden mogelijkheid, is opgelegd aan een onderdaan van een derde land die zich op zijn grondgebied bevindt en jegens wie om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling een uitzettingsbesluit is uitgevaardigd.

Richtlijn 2008/115 dient aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de handhaving van een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat is opgelegd aan een op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, jegens wie een definitief geworden uitzettingsbesluit is uitgevaardigd om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, wanneer het door die lidstaat jegens die onderdaan uitgevaardigde terugkeerbesluit is ingetrokken, ook indien dat uitzettingsbesluit definitief is geworden.

[ECLI:EU:C:2021:432](#)

JnB 2021, 509

HvJEU (Zesde kamer), 03-06-2021, C-194/20

BY, CX, FU, DW, EV tegen Duitsland.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije

Besluit nr. 1/80

BESLUIT 1/80. Artikel 9, eerste volzin, van besluit nr. 1/80 [...] moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling niet kan worden ingeroepen door Turkse kinderen van wie de ouders niet voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 6 en 7 van dat besluit.

[ECLI:EU:C:2021:436](#)

[Naar inhoudsopgave](#)